

ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΑΛΦΑΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΣ

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ: 5 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1887. | ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ι. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΣ.

ΕΤΟΣ Α'. Τόμ. Β'. — ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ — Φυλ. Δ'. ΑΡΙΘ. 30

Ποιήσεις: Δασκαράτου, — Βασιλειάδου — Παράσχου, = Minzoni, — 'Ηλιακο-
σεύλου, — Καλοκεράλου, — Παλαμά, — Σολωμού, = Σταματέλου, = Ττακασιάνου. —
'Ετοιμορρόμου — Φωσκόλου "Ορτις" συνέγ. υπό Γ. Κ. Σφήκα.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΙΩΝ

Σήμερα απάντησα έναντι
Με θάγιο στὸ γκαλέτου,
Καὶ εἶπα, — 'Εκειὸς εἶν' ἄθρῳπος,
'Εκειὸς ἔξερε νὰ ζήση.

'Εκειὸς! Μοῦ λέει ὁ φίλος μου.
'Εκειὸς! Καὶ τί νομίζει,
'Οπῶς πιστεύει τίποτα;
Τίποτα δὲν πιστεύει.

'Οχι, τοῦ λέω, λανθάνεσαι,
'Εκειὸς πιστεύει κάτι.
Πιστεύει πῶς τὸ θάγιο του
Τόνε καλοσυσταίνει.

'Α, νάσκει, λέει, μάλιστα'
'Εκεῖνο τὸ πιστεύει.

Μὰ, λέω ἐγὼ, κατάλαβς
'Οπῶς ἐκεῖνο εἶν' ὄλα.
'Εκεῖνο εἶν' ἓνα δόλωμα
'Οποῦ τραβάει ψαράκια.
Ψαράκια-ψήφους κάποτε
Σὲ κορινέλα-Κάλπες.
Ψάρια-πελάτες ἄλλοτε
Σὲ δίκες ἢ σ' ἀρρώστεις.
Καὶ πάντα κάνει ψάρμα
'Ολοῦθε στὰ χαμόγηρα.

Τὸ θάγιο ἐκεῖνο, φίλε μου,
Τὸν ἀδελφοπιτώνει
Μ' ὄλους τοὺς ἀθρῳπάκιδες,
Μ' ὄλαις τὲς γυναικοῦλες,
Κ' ἐκεῖν' εἶν' οἱ περισσότεροι.
Οἱ νοητοὶ εἶναι ἴγιοι.
Καὶ τουτουῶν τοῦ ἴγιωνε
Τοὺς λέει κρυφᾶ ἔστ' αὐτί τους,
«Φίλοι μου, συμπαθήστε με
«Γιατί ἔχω χρεῖα νὰ ζήσω,
«Καὶ τὰ στραβά τοῦ τόπου μας
«Ἄς τὰ ἴγνοιασθῆ ὅποιος θέλει.
«Ἐμὲ, στὴν τύφλα τοῦ ὄχλου μας
«Εἶναι τὸ σύμφερό μου.
«Στὴν ἐκκλησιά ἐγὼ ἔρισκομαι
«Σὲ ζωοτροφεῖο δικό μου,
«Ποῦ σοβαρᾶ πιστεύουνε
«'Οπῶς ἐγὼ πιστεύω.
«Κι' ὅμοιος τὸν ὅμοιον ἀγαπᾶ,
Καὶ συμπαθοῦν' μ' ἐμένα,
«Καὶ στὴν περίσταση ὄλοι τους
«Εἶναι γιὰ μὲ, δικοί μου.
«Οἱ ἄλλοι, ὅσοι μ' ἐννοοῦν
«Εἶν' ὅμοιοι μου κ' ἐκεῖνοι.

«Κάνουν κ' εκείνοι 'σάν ἐμέ,
«Καί δὲ μὲ ξεφραυλίζουν,
«'Σάν ποῦ Κοράκου Κοράκας
«Ποτὲ δὲν ἔγάνει μάτι.
«Ἔτσι τὰ ἔβρισκει ὁ φρόνιμος
«Ὅπου κυττάει νὰ ζήσει.

«Καί τὰ στραβά τοῦ τόπου μας
«'Ἄς τὰ ἔγνοιασθῆ ὅποιος θέλει...
«Ἔτσι εἶπα κ' ἐγώ, φίλε μου,
«Ἐκειὸς πιστεύει κάτι,
Πιστεύει πῶς τὸ θάγιο του
Τόνοι καλοσυσταίνει.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ

Σ ΤΟΝ ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΝ

ΕΚ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ Σ. Ν. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗ

Τὸ σύμπαν κλαίω καὶ πρὸς σὲ τὰ θλέμματά μου τείνω,
Κ' εἰς τὸν σταυρόν σου λίθανον, δάκρυ καὶ στόνον χύνω.
Ὅς πνεῦμα μέγα καὶ σεπτὸν ἂν σ' ἀγαπῶ, Χριστέ μου,
Πλὴν ὡς Σωτῆρα ἔνθεον σ' ὑμνοῦν αἱ προσευχαί μου.

Σοῦ μόνου ἡ λατρεία
Θερμὸν εἰς θλίψεις θάλασμον καὶ πόνων ἰατρεία.
Πῶς ἦσαν, πῶς ἐπλάσθησαν τὰ στήθη σου, Μαρία,
Ὡ μῆτερ, μῆτερ τοῦ Χριστοῦ μεγάλη καὶ ἀγία;
Ὅμοίως εὐχρους ἡ Αὐγὴ προβαίνει λαμποβόλον
Γενῶσα εἶτα ἥλιον εἰς τ' οὐρανοῦ τὸν θόλον,
Σοβοῦντα τὴν σκοτίαν

Κι' ἀνοίγοντα τὰ ὄμματα, τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν.
Ὡ ἔθνη, τὴν σημαίαν του θυμήραις χαιρετᾶτε!
Ἐν θεῖον φέρει σύμβολον—'Αλλήλους ἀγαπᾶτε.—
Καὶ ἀδελφὸς κηρύσσεται θνητοῦ καὶ τοῦ ἐσχάτου,
Καὶ τὴν Ἰσότητα φωνεῖ στερορὰ ἡ λαλιά του.
—'Αλλήλους ἀγαπᾶτε.—

Τὰ γόνατά σας κλίνετε, θνητοί, θεὸς γενεᾶται!
Τὴν δακρυδόχον λάγνηνον, ᾧ Δυστυχία, θραύσει!
Πτωχέ, μὴ στένης ἀπελπις, ᾧ δούλε κλαίων παῦσε.
Εἰς τὴν φωνὴν του δειλαιοὶ οἱ τύρανοι κλονοῦνται,
Καὶ οἱ λαοὶ ἐγείρονται, ἐχθροὶ συναδελφοῦνται,
Καὶ νέον μεγαλεῖον
Δίδει χαρὰν εἰς τὸν πτωχόν, ἰσχὺν εἰς τὸ ἀρνίον.

Χριστέ, ὅποτεν ἴνοιγες τὰ μηχανά σου χεῖλη,
Ἦνοιγ' ἡ πύλη τῆς Ἐδέμ, τὸν οὐρανῶν ἡ πύλη,
Κ' ἐξέρρεον οἱ λόγοι σου κεραύνειοι καὶ θεῖοι.
Κ' ἐνῶ ὁ κόσμος ἀμετρον τὸν βίον διανύει,
Οὐρανομήκης γέρον,
Εἰς σὲ τὸν παῖδα ἐκλίνε λαίρειάς δῶρα φέρων.

Θεοὶ Ἑλλήνων εὐκλεεῖς, ἡρόνων Θεοὶ μυρίων,
Ποῦ εἴσθε; Σᾶς ἠφάνισεν ἓν, μόνον ἓν παιδίον!
Καὶ ὅμως σᾶς ἐλάτρευον κειρῶν ποτ' ἀθανάτων
Ἀριστοτέλης, Ὀμηρος καὶ Πίνδαρος καὶ Πλάτων,
Φειδίας, Λεωνίδα,

Καὶ ἡ θρησκεία τῆς Σαπφοῦς ἐγέννα Θεουκιδίδας...
Εἶναι ἡ δρόσος τοῦ Θεοῦ, Χριστέ, τὰ ῥήματά σου,
Κ' εἶναι τοῦ κόσμου τροχὸς ἐκεῖν' ἡ τροχία σου.
Ὅ τῶν ἀνθρώπων ὑστατος ὅποτεν τελευτήσῃ,
Ὡ σὲ, Μεσσία τῶν λαῶν, σὲ θέλει προσφωνήσῃ,
Καὶ θνήσκων «Μνήσθητί μου!»

Θὰ ψάλλῃ εἰς τὸ ἄπειρον τοῦ σύμπαντος ἐρήμου.
Τὸ στήθος σου ἐνέκλειε τὸ παρεθὸν καὶ μέλλον
Τοῦ κόσμου ὄλου ἀχανές ὡς δῶμα τῶν Ἀγγέλων,
Ἀπὸ ἀστέρων ἔστραπτε χρυσᾷ αἰσθήματ' ὅσα
Ἦ τοῦ εὐαγγελίου του μελίφρους χύνει γλώσσα.
Ὡ πνεῦμα τοῦ Σωκράτους,

Ἴδὲ πραγματοποιμένους σου ὄνειρους γλυκυτάτους!
Πλὴν πῶς δὲν σ' ἐβουκάλισεν ἡ μάγισσα νεότης;
Χριστέ, δὲν σ' ἐσυγκίνησε σεπτὴ τις ἄραιότης;
Δὲν ἦνοιξε τὰ χεῖλη σου χαρᾶς ποτε ὁ γέλως;
Δὲν ἔδωκες ἓν φίλημα; δὲν ἔψαλξες ἓν μέλος;
Ὡ μόνη ἐρωμένη,

Μόνη χαρὰ ἦτον εἰς σὲ, Χριστέ, ἡ οἰκουμένη!
Ναί· τ' οὐρανοῦ ἦσο υἱὸς καὶ μέγας ὡς ἐκεῖνος,
Ἐνηγαλίσθης σύμπασαν τὴν γῆν ἐρῶν πυρίνωσ.
Ἦγάπας ὄλου, ἅπαντας ὁ Φοῖβος ὡς θερμαίνει
Καὶ ἔτι ἡ ἀγάπη σου εἰς τὸν σταυρόν σου μένει
Τὸν κόσμον εὐλογοῦσα,

Καὶ τοὺς λαοὺς εἰς φίλημα ἀγάπης προσκαλοῦσα.
Ὁ Καῖσαρ, ὁ Ἀλέξανδρος, ὁ Ναπολέων, ἦσαν
Συνερασταί σου· φονικὴν ἔπνεον ὅμως λύσσαν,
Ἦθελον δούλην ἔρπουσαν αὐτῶν τὴν οἰκουμένην,
Καὶ διὰ τοῦτο ἄπιστον τὴν εὔρον ἐρωμένην...

Σὺ μόνος αἰωνίως

Αὐτῆς θὰ μένης ἀδελφός, σὺ κοσμοκράτωρ θεός.

Ὅτε, Χριστὲ, ἐκρούθιμος περιπαθῆς καὶ σίνουσι,
Εἰσέδους εἰς τῶν ἐλαιῶν τὸν κήπον, πόσους θρήνους
Ἐπερ τοῦ κόσμου ἔχυσες γονυκλινῆς προσπίπτων,
Κ' ἐγείρεις τοῦτον, εἰς σταυρὸν θανάτου ὑποκύπτων!

Ἄλλ' ἔνδακρος ἀκόμα

Ἐδέχθης, οἴμοι! φίλημα Ἰούδα εἰς τὸ στόμα!

Κ' ἐκεῖνου, οὐ ἀπέπλυνες τοὺς πόδας ὡς οἰκέτης,
Κ' ἦσο θεός του, ἀδελφός, πατήρ του, εὐεργέτης,
Ἐπεσες θῦμα προδοθεὶς εἰς μαινομένας σπείρας,
Καὶ εἰς δημίους παραδούς τὰς ἱεράς σου χεῖρας!

Ἄπο τῶν Ἠλουσίων

Σὲ εἶδον κ' ἐμειδιάσαν Σωκράτης καὶ Φωκίων...

Φεῦ! ὅπως ὁ ἀόμματος καὶ ζῶν ἐν μέσῳ σκότους,
Ἄν ἐπανίδῃ εἰς χρυσῆς κ' αἰθούσας πολυφώτους,
Φεύγει τὸ φῶς ὡς θάσανον τῶν ὀφθαλμῶν του πλέον,
Ὅμοίως ἀνατείλαντα εἰς κύκλους Φαρισαίων

Σ' ἐσταύρωσαν, διότι

Τὸ φῶς σου δὲν ὑπέστησαν κ' ἐζήτησαν τὰ σκότη.

Σ' ἐσταύρωσαν!... Τὴν ἄσιν ὁ ἄφρων κατακαίει,
Πλὴν Φοῖνιξ ἢ θρησκεία σου ἀθανασίαν πνέει.
Σ' ἐσταύρωσαν!.. τὸν Αὐτρωτὴν ὁ δέσμιος σταυροῖνε,
Δελφίνα ποῦ τὸν ἔσωσεν ὁ ναυαγὸς νεκρόνε!

Ἡ γῆ, ὦ μαύρη μοῖρα,

Τὸν Ἰησοῦν ἐσταύρωσε Θεὸν της καὶ σωτῆρα.

Τυφλὲ λαέ!.. Εἰς τὸν σταυρὸν γαλήνιος ἀνέβη,
Καὶ μ' ὄμματα φιλόστοργα ἀκόμη ἐποπτεύει
Τὰ πλήθη κάτω χαίροντα, ὑβρίζοντα, κτυπῶντα...
Αἰσθάνεται τὰ σίδηρα τὰ κόκκαλα τρυπῶντα,

Καὶ μὲ τοσοῦτους πόνους

Ἡλόγει ἔτι, ἤρεμος πατήρ, τοὺς—Θεοκτόνους.

Ἄ, ποῖος τότε στοχασμὸς καὶ τίς σφαγὰ καρδίας,
Σ' ἐσπάραξεν, ἀγνὲ Χριστὲ, ἀπο πληγῆς χιλίας;
Σωτήρ τοῦ κόσμου ἐν λησταῖς, καθὼς ληστῆς, σταυροῦσαι
Καὶ μὲ ἀκάνθας παίγιον τοῦ ὄχλου στεφανοῦσαι!

Δίδεις τῇ γῆ ἡλίου

Καὶ ὅμως εἶδες τοὺς θνητοὺς ἐπάνω σου δημίους...

—Ἡλί, λαμμά σαβραχθανί! —Ἡ κεφαλή του κλίνει,
Καὶ τὴν ὑστάτην του πνοὴν τὸ μέγα στήθος χύνει.
Χαῖρε, Χριστὲ γλυκύτατε, ἐσταυρωμένε, χαῖρε!

Μετὰ αἰῶνας φθάνουσι πλήρεις φωτὸς ἡμέραι,

Καὶ τότε ἡ καρδία

Παντὸς θνητοῦ εἰς σὲ βωμὸς καὶ ἄδολος λατρεία.

Ἀπέπτης... Τὴν ἰσότητά, ὁ μέγας δημοκράτης,
Ἄρου λαμπρῶς ἐκήρυξες καὶ ἄτρομος συντάττεις.
Κατὰ τυράννων Σύνταγμα ἡ νέα σου θρησκεία,
Καὶ ἀνθοδέσμη τῆς Ἐδέμ, Θεῶν κληρονομία,

Ἐποῦ φῶς σοφίας χύνει

Καὶ λάμπει ἡ φιλάδελφος παντοῦ δικαιοσύνη!

Τὴν δακρυδόχον λάγνηνον, ὦ Δυστυχία, Ὁραῦσε,
Πτωχέ, μὴ στένης ἀπελπίς, ὦ δοῦλε, κλαίω παῦσε.
Ὅταν, θνητὲ, τὰ στήθη σου πατάτῃ ἡ εἰμωμένη,
Ἐγείρου ἔνθα ὁ Χριστὸς ἐν τῷ σταυρῷ του μένει,
Καὶ μὴ βαρυθυμῆσης,

Ἄρου Χριστὸν σταυροῦμενον θνητὸς σὺ ἀτενίσσης.

Ἄν πρόμαχον τῆς ἀρετῆς σὲ σφάζει ἡ Ὀδύνη,
Ἦ μὴ, ὦ μὴ τὰ χεῖλη σου λόγος βαρὺς μολύνῃ.
Ἦ Ἱστορία, σάλπισμα τῶν τεθνηκότων χρόνων,
Φέρε τὰς δειλοῦς ἢ τιμὴ τῶν εὐγενῶν ἀγῶνων;

—Δάκρυ, δεσμὰ, πικρία,

Καὶ μόνη χαίρει καὶ γελᾷ ἡ ἀνανδρος Κακία.—

Ναί· εἶν' ὁ πόθος ἅγιον τοῦ κόσμου μεγαλεῖον,
Τοῦ Ἰησοῦ τὰ δάκρυα, τὴν σταύρωσιν ἐγκλείον.
Τὴν ὕβριν καὶ τὸ κῶνειον ἐκέρδησ' ὁ Σωκράτης,
Καὶ κοσμοκράτωρ ἀναβὰς ὁ Γάλλος Σπαρτιάτης,

Ἦ ὑπατόν τευ θρόνον,

Ἐκέρδησ' ἐν τῇ νήσῳ του τὸ δάκρυ καὶ τὸν στόνον.

Καὶ τί ἀγνὸν καὶ εὐγενὲς καὶ μέγα καὶ ὄρατον,
Τὸν εἶον δὲν ἐπέρασε θλιβόμενον καὶ κλαῖον;
Καὶ τίς ἐδῶ ἐνάρετος τοῦ κόσμου εὐεργέτης
Εἰς τὰ δεσμὰ δὲν ἔθανε παράφρων ἢ ἐπαίτητης

Καὶ τίς ὁ δῶσας μέλι,

Καὶ μὴ λαβὼν ὡς ἀμοιβὴν ἀγνωμοσύνης βέλη;

Τοῦ πνεύματος Διόσκουροι, Ὅμηροι, Μίλτων, ποῖα
Ἐμῶν ἢ τύχη; Φεῦ! τυφλοὶ ἐθάνατ' ἐν πενίᾳ!
Κ' ἐν ᾧ κακοῦργοι ἔχαιρον προδότες καὶ Θεοῖται,
Εἰς φυλακὰς ἀπέθνησκον οἰκτροὶ καὶ βακενδύται

Κολόμβοι, Γαλιλαῖοι,

Παπῖνοι, Γουτεμβέργιοι καὶ Τάσσοι καὶ Φερραῖοι.

Καὶ πόσαι ἄλλαι εὐγενεῖς καὶ ἐξοχοὶ καρδίας,
Τυράννων πόσα θύματα, σπταὶ μεγαλοουργαί.
Ὅμιλε, Καῖσαρ! σύγκλητος τῆς Ρώμης δῆμιός σου.
Δαντῶν ὀμίλει! πέλεκυς φρικτὸς ὁ στέφανός σου.

Και σὲ, Ἐλευθερία,
Χρυσοφαῖ σ' ἐγείρουσιν ἐγκλήματα μυρία...
Ἄν εἶν' ὁ βίος αἰνίγμα καὶ λύσις τοῦ τὸ μνήμα,
Πλὴν εἶν' ὁ κόσμος εἰς βωμὸς κ' ἡ ἀρετὴ τὸ θῦμα.
Εἰς τὴν πνοὴν τοῦ πνέοντος βορρᾶ τὸ ἀνθος πίπτει,
Ἐν ᾧ βοτάνη ἀκανθῶν κλονεῖται μόνον, κύπτει.

Βορρᾶς ἡ ἔτυχία,
Προῶ καὶ πίπτ' ἡ ἀρετὴ κ' ἐγείρετ' ἡ κακία.
Ὡ Πέλλικε! εἰς τὰ δεσμὰ τῆς τυραννίας θῦμα,
Εἰς φυλακὴν ἀνήλιον καὶ ζῶν εἰς μαῦρον μνήμα,
Ἐστερημένος συγγενῶν καὶ φίλων καὶ γονέων,
Εἰς τῆς ἀγίας πλὴν Γραφῆς τὰ φύλλα ἀναπνέων

Φαιδρὸς παρηγορεῖσο,
Κ' ἐν ᾧ εἰς ἄδην σ' ἐκλείσαν εἰς οὐρανοὺς σὺ ἦτο...
Σὺ μόνη, σὺ παρήγορος, ὦ τιμαλφὴς θεοσηκία!
Εἰς σοῦ τὰ στήθη γέγραπται σεπτὴ (Ἀθανασία).
Ἀθανασία!.. Τοῦ Θεοῦ ὦ προσφιλεῖς ἀγκάλη!
Ὁ μαρανθεῖς ἐπὶ τῆς γῆς χρυσοῦς ἐπάνω θάλλει,

Κ' ἐδῶ στιγμὰς ἔν κλαίῃ,
Εἰς οὐρανοῦς ἀθάνατος χαρὰς ἀγγέλων πνέει...
Στρεψέ γλυκὺ τὸ βλέμμα σου καὶ ἴδε τὰς ἡμέρας,
Καὶ ἴδε τοὺς ἀρμονικοὺς καὶ ἑλλαμπεῖς ἀστέρας.
Ἰδέ τὸ χρῶμα πράσινον τῆς Φύσεως ἀπάσης,
Ὡ; τὴν ἐλπίδ' ἄλλη; ζωῆς; νὰ κελαδῆ ἡ πλάσις.

Ἐκεῖ χρυσοῖ γαλήνη,
Κ' ἐκεῖ τοῦ Πλάστου, ἀνθρώπε, λαμπρὰ δικαιοσύνη.

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΠΑΡΑΣΧΟΥ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ.

Α'.

Χριστέ! 'ς ἐποῦτα τ' ἄπιστα καταραμένα χρόνια,
Ποῦ δὲν πιστεύουν τίποτε, οὔτε ἀγαποῦν κένενα,
Ποῦ φῶς μᾶς ὀδηγεῖ τυφλὸ καὶ μᾶ; παγόνουν χιόνια,
Ἐγὼ πιστεύω κί' ἀγαπῶ ὀλόφυχα Ἐσένα!
Πιστεύω σὰν τὰ μάνα μου, πιστεύω σὰν παιδάκι·
Πίνω τ' ἀθάνατο νερὸ κί' ἀφίνω τὸ φαρμάκι.

Δὲν εἶμ' ἐγὼ ἀπ' τοῦς σοφοῦς ποῦ βλέπουν 'στὰ σκοτάδια,
Κί' ἀπ' τῆς υἰείας βγάζουνε φαρμάκι τὸ χορτάρι,
Πῶχουν τὸν νοῦν καὶ τὴν ψυχὴ καὶ τὴν καρδιά τους ἄδεια,
Καὶ τὴν ἐλπίδα σβύνουνε 'ς τοῦ τάφου τὸ λιθάρι.

Τὴ σκοτεινὴ σοφία τους 'στὸν ἄδη τὴν ἀρίνω,
Τὸ φῶς κ' Ἐσένα ἀκολουθῶ καὶ 'ς τὸ σταυρὸ σου κλίνω!

Τόσο σοφὸς δὲν ἔγεινα ἀκόμα γιὰ νὰ σβύσω
Μονάχος τὴν ὑστερινὴ ἐλπίδα... Καὶ δὲν τρέχω
Εἰς τοὺς Πιθήκους εὐγενεῖς προπάπους; νὰ ζητήσω
Πατέρα τὸ θεόπλαστο Ἀδάμ ἀρκεῖ νὰ ἔχω.

Ἄς χαίρωνται τὴν ὑψηλὴ αὐτοὶ καταγωγὴ τους
Καὶ τὴν ἐλπίδ' ἄς σβύσουνε μὲ τὴ σοφὴ πνοή τους!

Ὅνειρα βλέπουν κ' εἰ τυφλοὶ 'ς τοῦ ὕπνου τὴν ἀγκά'
Βλέπουν τὸ φῶς ποῦ δὲν 'μποροῦν ἡμέρα νὰ τὸ ἴδουνε,
Κί' ἔταν ξυπνοῦνε, μένουνε 'στὴ σκοτεινιά καὶ πάλι·
Μὲ 'ς τὸ σκοτάδι μὲ τὸ φῶς ὀνείρου περπατοῦνε...
Ἀφῆστέ τους τὸν ὕπνο τους φωτίζει ὁ Θεὸς τους·
Ὅταν ξυπνάτε τοὺς τυφλοὺς τοὺς κλέβετε τὸ φῶς τους!

Τυφλὸς ἂν ἦμαι τῶναιρο τοῦ ὕπνου μου μὲ φθάνει'
Βλέπω μακρότερα μ' αὐτὸ τ' ἀφώτιστο λαγκάδι
Τῆς Χρυσσαλίδος τὰ φτερὰ ὁ λύχνος στάχτη κάνει·
Τυφλῶν' ἡ λάμψις ἡ πολλὴ τὸ φωτεινὸ σκοτάδι...·

Ἄστρα καὶ ἥλιος τῆς νυχτῆς γεμιζοῦν τὸν αἰθέρα,
Ὅμως τὴν νύχτα φκίνονται, δὲν λάμπουν τὴν ἡμέρα...
Ἄχ! ἓνα μόνο ξέρω φῶς ποῦ λάμπει καὶ δὲν βιάζει,

Ἀκοίμητο, ἀβασίλευτο μὲς 'ς τὴν καρδιά μας· ἓνα
Ὅπου τὸ δίνει ὁ Θεὸς κ' ἡ Πίστις τὸ ἀνάρτει
Καὶ δὲν τὸ βλέπουν τῶν σοφῶν τὰ μάτια τὰ κλεισμένα...
Τὸ φῶς αὐτὸ δὲν τῶχουνε 'ς τὰ σκότη περπατοῦνε
Γιὰ τοῦτο κάτω πέφτουνε, γιὰ αὐτὸ παραλαλοῦνε.

Κεῖνο ποῦ βλέπει ἡ ψυχὴ δὲν βλέπει καὶ τὸ μάτι·
Κεῖνο ποῦ φθάνει ἡ καρδιά ὁ νοῦς δὲν τὸ ἐγγίζει·
Ἄφτε τὸ δρόμο τὸν πλατὺ καὶ πέρα μονοπάτι...
Ἄπ' τὸ Σωκράτη περὶ πολλὰ ἓνα παιδί γνωρίζει!....

Μὲ μάτι κύταζε ἀγνὸ νᾶχης τὸ νοῦ γεμάτο·
Ὡσὰν παιδί περπάτησε καὶ δὲ θὰ πύση; κάτω.

Β'.

Τὸ γάλα ποῦ ἐβύζαξα 'ς τῆς μάνας μου τὰ στήθεια,
Ποῦ τὴν καρδιά μου πλάτυνα καὶ ψήλωσε τὸ νοῦ μου,
Δὲν τὸ πουλῶ γιὰ σκοτεινὴ, ἀμφίβολη ἀλήθεια,
Καὶ δὲν θρονιάζω τὸ μηδὲν 'ς τὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ μου!
Ὡσὰν τοὺς πάππους μου κ' ἐγὼ θὰ ζήσω, θὰ πεθάνω,
Νᾶχω θεὸ κάτω 'ς τὴ γῆ, νᾶχω Θεὸ κ' ἐπάνω.

Τὴ θλιβερὴ μου τὴ ζωὴ μονάχος δὲν γυμνώνω·
Θέλω νὰ ἔχω κάτι τί σὰν φυλαχτὸ κοντά μου,

Όταν μὲ δέρνη συμφορά, τὸ μάτι νὰ ὑφώνω,
Καὶ νὰ δροσιζῶ μὲ νερὸ ἐλπίδας τὴν καρδιά μου.
Κι' ὅταν ἀγαπτημένους μου 'ς τὴ γῆ ὁ χάρος βάλη,
Νὰ λέγω· ἔταξειδεσαν, θὰ σμιζόμε καὶ πάλι.

Θέλω καὶ γῆ καὶ οὐρανὸν νὰ γεφυρώνη ἐλπίδα·
Μαλλὰ καὶ μάτια ἀγγελικὰ νὰ βλέπω 'ς τ' ὄνειρο μου,
Τὸν τάφο μου ἀθάνατη νὰ σχίζω χρυσαλλίδα,
Καὶ Παναγιάς χαμόγελο εἰς τὸ προσκέφαλό μου...

Κι' ἀπάνου μου νὰ θρίσκειται ὅταν κοιμοῦμ'· Εκείνος,
Ποῦναι Θεὸς· ὅτὸν οὐρανὸ, κ' ἐδῶ ἀγγέλου κρῖνος!

Θέλω λαμπάδες κίτρινες νὰ πέρνω τὴ Λαμπρὴ μου·

Μ' ἀνθούς τὸν Ἐπιτάφιο τῆς Ἐκκλησίας νὰ ραίνω,
Νὰ βάρω κόκκινα αὐγὰ τὸ Πάσχα στὴν αὐλή μου,

Κ' εἰς ῥημοκλήσι κατάσπρο καμμιὰ φορὰ νὰ μπαίνω.

Θέλω ν' ἀγιάζῃ ὁ Σταυρὸς 'στὸν τάφο τὸ κορμί μου,
Καὶ νὴ μὲ ἀνάφτη ἕνα κερὶ θλιμμένο τὸ παιδί μου.

«Πιστεύω!» νὰ τὰ φωτᾷ μου! τὸ Εὐαγγέλιό μου

Διαβάζω μ' ἀδολῆ καρδιά καὶ 'θρίσκω τὸ Θεὸ μου.

Καὶ ποῖο σκοτάδι, ποῖα νυχτιὰ αὐτὸ δὲν ἐξορίζει;

Σὰν ἥλιος καθέτου ψηφὶ καὶ γράμμα μὲ φωτίζει.

Βλέπω, ἀκούω τὸ Θεὸ σὲ κάθε του σελίδα·

Καὶ πιάνω μὲ τὰ χέρια μου, τὴν πιάνω τὴν ἐλπίδα!

Χριστέ μου! 'στὰ πελάγη σου δροσιζῶ τὴν ψυχὴ μου,

Καὶ κρῖνο κἀνω κατάσπρο τ' ἀμαρτωλὸ κορμί μου·

Ὅ,τι κ' ἂν λένε, σ' ἀγαπῶ, Χριστέ καὶ Σὲ λατρεύω·

Ὅπου κι' ἂν πᾶς σ' ἀκολουθῶ τοὺς λόγους σου πιστεύω.

Καὶ ἂν Θεὸς δέν ἦσυνα καθόλου δὲν μὲ μέλει·

Ἄς ἔχω φῶς, κι' ἄς ἔρχεται ἀφ' ὅπου καὶ ἂν θέλῃ.

Ναὶ, σὰν τοὺς πάππους μου κι' ἐγὼ θὰ ζήσω, θὰ 'πεθάνω,

Μὲ τ' ὄνειρο τοῦ οὐρανοῦ 'ς τοὺς κόλπους Σου ἐπάνω·

Ἄλλοι ἄς ὄνειρεύονται Θεὸ τὸν ἐχυτὰ τους,

Καὶ ἄς ἀδειάζουν τὴν καρδιά ἀπὸ τὸ θησαυρὸ τους.

Τῆς περιφάνιας τὰ φτερά τὴν ἴδια τὴν κρημνίζουν

Ὅσοι ἀδεράζουν τὴν καρδιά τὸ νοῦ τους δὲν γεμίζουν.

Ψυχὴ δὲν εἶμαι 'ποῦ φωτιὰ τοῦ ἄδου τὴ γεννάει,

Καὶ τ' ἀγιά μου ὄνειρα αὐτὴ περιγελάει·

Ἢ φύσις χέρια μῶδωσε νὰ κἀνω τὸ σταυρὸ μου

Κι' ὄχι φτερά γιὰ ν' ἀναβῶ νὰ ριζῶ τὸ Θεὸ μου.....

Δὲν ἔχω κῦμα εἰς τὴν ψυχὴ καὶ πάθη φλογουβόλα·

Εἶμαι λαὸς εἰς τὴν καρδιά, 'ς τὸ τοῦ, 'ς τὴν πίστη, 'ς ὅλα.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

(Κατὰ τὸ ἰταλικὸν τοῦ Onof. Minzoni)

Μὲ τὸ στερνὸ παράπονο ὁπεῦ ὁ Χριστὸς ἀφῆκε,
Οἱ τάφοι ἀνοίξανε κ' ἡ γῆ ἐσείσθη ἀπὸ τὰ βάθη·
Ἀνάμαλλος, φριχτὸς ὁ Ἀδάμ μέσ' ἀφ' τὸ μνήμα ὡς 'βγήκε,
Τὰ σκοτισμένα μάτια του προσήλωσε κ' ἐστάθη.

Σκουτουφλιασμένο, θλιβερὸ, μ' ὀλόφοβη τρομάρα
Στρέφει, ἀναστρέφει γύρωθε τὸ βλέμμα του σχιασμένος·—
«Ποῖός εἶν' ΕΚΕΙΝΟΣ» ἐρωτᾷ μὲ βόγγο καὶ λαχτάρα,
'Ποῦ 'ς τὸ Σταυρὸ του κρέμεται νεκρὸς, 'ματσαμμένος;»

Τὸ μέτωπό του, ὡς ἔμαθε, χτυπᾷ τὸ ζαρωμένο,
Μετανοιωμένος τὸ χλωμὸ τὸ πρόσωπο ραπίζει,
Καὶ μὲ τραβομαλλιάσματα τὸ στρέφει αιματομένο
'Σ τὴν Εὐα, κ' ἡ σπαραχτικὴ λαλιά του ἀντιβουίζει
'Ἀπ' ἄκρη 'ς ἄκρη 'ς τὰ βουνα, βραχνόφωνη, φριχτή:
Γιὰ σέ, τῆς λέει, 'θανάτωσα ἐγὼ τὸ Λυτρωτή!

* * *

ΕΙΣ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ

(ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΑΛΦΡΕΑΟΥ ΔΕ ΜΥΣΣΕ)

Χριστέ μου, δὲν σοῦ κρύβουμαι, δὲν εἶμαι ἀπ' ἐκείνους
'Ὅπου μὲ τρόμο ἔρχονται 'ς τοὺς θόλους τοῦ ναοῦ σου,
Καὶ γονατίζουν καὶ φιλοῦν μὲ κλάυματα καὶ θρήνης
Τὰ 'ματωμένα πόδια σου, τὸ ξύλο τοῦ Σταυροῦ σου.

'Ἀλλοίμονο! 'γεννήθηκα τώρα 'ς τὰ γηρατεία
Τοῦ κόσμου, ὅπου ἐξέμαθε νὰ ἐλπίζῃ, νὰ φοβάται! |
'Ἀπέθανεν ἡ δόξα σου Χριστέ καὶ τὰ καρφία
Μόλις σ' ὑποστηρίζουνε καὶ τρίμματα σκορπᾶται
Τὸ σῶμά σου εἰς τὸ σταυρὸ ἢ Σάρκα σου ἢ Ἄγία.

'Ἀλλὰ καὶ οὕτω ἄφησε τοῦ ἀπίστου τούτου αἰῶνος
Τὸ ἀπιστότερο παιδί νὰ ἐλθῇ νὰ σέ φιλήσῃ,
Πικρὰ ἐμπρὸς 'ς τὰ πόδια σου τὸν κόσμον νὰ θρηνήσῃ,
'Ποῦ ἔζησε ἐκ τοῦ θανάτου σου καὶ θ' ἀποθάνῃ μόνος.

Ζωῆς πνοὴ πλέον εἰς τὴ γῆ ποῖός θέλει μᾶς φυσῆσῃ;
Μὲ τ' Ἄγιο τὸ αἷμά σου μᾶς ἔχεις λυτρωμένους,

Ποιός ἄλλος ἔτι ἔκαμες, νὰ κάμη θὰ τολμήση ;
 Ποιός εἰς ἡμᾶς νεότητα τοῦς γερογεννημένους,
 Χριστέ, πλέον θὰ χάριση ;
 Ψυχρός καὶ παγερότερος καὶ τοῦ Λαζάρου ἀκόμα,
 Ὁ σημερινός αἰώνας μας εὐρίσκεται εἰς τὸ χῶμα,
 Ἄλλὰ ποῦ εἶναι ὁ Σωτὴρ ποῦ μέλλει νὰ κυλήσῃ
 Τὴν πέτρα ἀπὸ τὰ χῶματα καὶ νὰ τὸν ἀναστήσῃ ;
 Τὸ μῦρο τῆς Μαγδαληνῆς ποῖα ποδάρια ῥαίνει ;
 Ποῦ ἀκούεται ἀπ' ἀνθρώπινη φωνὴ ἠχηροτέρα ;
 Ποιός ἀπὸ ἡμᾶς τοῦς σημερινούς ; Ὁ εὖς ποῖός θέλει γένει ;
 Διὰ νὰ ὑψωθοῦμε ἔς τ' οὐρανοῦ τὸν ἄσπιλον αἰθέρα
 Ἔχομε ἄναγκη ἀπὸ πτερὰ, καὶ ὁ πόθος ἂν μᾶς μένη,
 Μᾶς λείπει ἢ Πίσις, ἢ ὁδὸς πρὸς τὴν οὐράνια σφαιρα.

Δ. ΗΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΗΝ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Μεγάλῃ, παντοδύναμη καὶ κοσμοσώστρα ἡμέρα,
 Ποῦ ἀρπυξες τὴ λαμπράδα σου ἔς τὸν θελωμένο αἰθέρα
 Τὴν ὥρα ποῦ σκοταίνισες ὁ ἥλιος λυπημένος
 Ἐμπρός ἔς τὰ Πάθη τοῦ Χριστοῦ κ' ἔμεινε θαμπωμένος,
 Ὅταν χιλιάδες ἄγγελοι μ' ὀλόγυρτο κεφάλι
 Ἀνοίξαντες τὸν Γολγοθᾶ ἀπάνου τὴν ἀγκάλῃ
 Κ' ἐδέχτηκαν τὸν Πλάστη τους, τὴν ὥρα ποῦ τὴν Κτίσει
 Τὴν κεραλή Του κλίνοντας τὴν εἶχεν ἀναστήσει.
 Μεγάλῃ, Ἁγία Παρασκευῇ, ἐσὶνά προσκυνᾷς
 Αἰώνιας δόξας ἥλιος καὶ σ' ἀχτινοβολᾷς.
 Πιστοὶ αἰῶνες εἴκοσι ἔς τὸ φῶς σου ἔμπρός γυρνοῦνε
 Καὶ γεννεαῖς ἀτέλειωτες ἀδιόκοπα σ' ὑμνοῦνε.
 Χαρὰ, δροσιά ἔς τὴ λαύρα μας με δίχως δύοσι μέρα
 Νερότη, ζωὴ, ἀναγάλλισαι ἔς τῶν στενχημῶν τὴ σφαιρα.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ Γ. ΚΑΦΟΚΕΦΑΛΟΣ

Τὸ σῆμα ποῦ ἄγιστες, Χριστέ, γιὰ τοῦς λαοὺς Σου μ' αἵμα,
 Στέκει νὰ τὸχοῦν Βασιλεῖς ἔς τ' ἀμαρτωλό τους στέμμα ;

ΔΗΜ-Ο-ΚΡΑΤΗΣ

ΠΡΟ ΤΟΥ ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΥ

Οἱ νιαῖς κ' οἱ νιοὶ ἔμαζεύθηκαν ν' ἀκούσουν τάγια Πάθη,
 Καὶ τρέχουν καὶ σωριάζονται ἔς τῆς ἐκκλησιᾶς τὰ βάθη.
 Τὰ μάτια των καρφώνουνε μ' εὐλάβεια ἔμπροστά τους,
 Ὅμως ἄλλου ξεκάρφωτα πετοῦνε τὰ μυαλά τους...
 Πῶς σὲ λαμπρύνει, Κύριε, τ' ἀκάνθινο στεφάνι !
 Χαρὰ σὲ ὅποιον ἄν ἐσὲ γνωρίζει νὰ πεθάνῃ !
 Χαρὰ ἔς τὸν ἥλιον τὸ χρυσὸ ποῦ ἄταν πάη νὰ δύση
 Μὲ σύννεφα τῆ δύσει του φροντίζει νὰ στολίση
 Νὰ τὸν σκεπάσουν δὲ ἔμπορουν, τὸ φῶς του δὲ σκοτίζουν,
 Μὲ χρώματα ὀλόλαμπρα παντοῦ τοῦ τὸ σκορπίζουν.
 Χριστέ μου ! Ἐσὺ ποῦ πέθανες γιὰ τὴ ζωὴ καὶ μόνῃ,
 Ποῦ ἔχεις μετὰ τὸ θάνατο τὸ θάνατο συντρίψει,
 Τὸ θάνατο, ἀπαίσιο, διαμάντι, ποῦ ἡ σκόνι
 Ἡ ἐδικὴ του μοναχὰ ἔμπορῶσε νὰ τὸ τρίψῃ,
 Χριστέ...—Μὰ βλέπω Σατανᾶν ἀγγελοκαμωμένο
 Ποῦ ἔς τῶν ματιῶν του μετὰ τραβᾷ τὸν Ἄδη νὰ μετὰ χῶση.
 Ἄχ ! ἀπ' τῆς τρέλλας τὸ παιδί ποῦ τρέχει ἀρματωμένο
 Οὐτ' ὁ Σταυρός Σου δὲ ἔμπορεῖ, Χριστέ, νὰ μᾶς λυτρώσῃ !

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ.

Ἡ ἡμέρα τῆς λαμπρᾶς

(ΕΚ ΤΟΥ ΛΑΜΠΡΟΥ ΤΟΥ ΣΟΛΩΜΟΥ)

Καθαρώτατον ἥλιο ἐπρομηνοῦσε
 Τῆς αὐγῆς τὸ δροσάτο ὕστερο ἀστέρι*
 Σύννεφο, καταχνιά, δὲν ἀπερνοῦσε
 Τ' οὐρανοῦ ἔς ἐκάνενα ἀπὸ τὰ μέρη
 Καὶ ἀπὸ κεῖ κινημένο ἀρροφισοῦσε
 Τόσο γλυκὸ ἔς τὸ πρόσωπο τ' ἀέρι,
 Ποῦ λὲς καὶ λείει μετὰ τῆς καρδιᾶς τὰ φύλλα:
 Γλυκεῖα ἢ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος μαυρίλα.
 Χριστὸς ἀνέστη ! Νέοι, γέροι καὶ κόραις,
 Ὅλοι, μικροὶ, μεγάλοι ἐτοιμαστῆτε*
 Μέσα ἔς τὰς ἐκκλησιαῖς τὰς δαφνοφόραις
 Μὲ τὸ φῶς τῆς χαρᾶς συμμαζωχτῆτε*
 Ἀνοίξτε ἀγκαλιὰς εἰρηνοφόραις
 Ὅμπροστά ἔς τοὺς Ἁγίους καὶ φιληθῆτε*
 Φιληθῆτε γλυκὰ χεῖλη μετὰ χεῖλη,
 Πέστε Χριστὸς Ἄνεστη, ἔχθροι καὶ φίλοι.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ ΓΟΥ ΟΥΠΗ

Χριστός ανέστη—άν ντροπαλά τὰ χεῖλή κοκκινίζουν,
 "Αν πέρνουν αίμα ἀφ'τῆ καρδιά και θάρρα τους,
 "Αν 'σαν τ' Ἀπρίλι τούς ἀνθούς παρθενικά μυρίζουν
 "Ἄς σμιζούν τὰ φιλιὰ τους.

Χριστός ανέστη—τῆμερα ὁποῦ γιορτάζουν τόσοι,
 Και οἱ οὐρανοὶ 'ς τὴ δόξα τους δροσοβολοῦν τὴ χτίσι
 Τὸ ροδαλένο στόμα σου κάμε κ' ἐμὲ νὰ δώσω
 Δροσιὰ μαζί και ζήση.

Χριστός ανέστη, ἀγάπη μου· κ' ἐμεῖς ἄς φιληθοῦμε—
 "Ἄς βρέξουμε τὸ στόμα μας γι' ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ μας
 Μὲ τέτοιο πρῶτο φίλημα· κρυφὰ ἄς ὀρκισθοῦμε
 Μὲ πίστι τοῦ Θεοῦ μας,

Πῶς θὰ νὰ μένωμε πιστοὶ 'ς τὸν πρῶτον ἔρωτά μας,
 Ποῦ 'βλόγησεν ἡ χάρη του κί' ἀνάθρεψε ἡ καρδιά μας.

N. Γ. ΣΤΑΜΑΤΕΛΟΣ

ΜΕΓΑΛΟΗΡΑΣΚΕΥΙΑΤΙΚΟ

Φεύγανε ἡ 'μέραις κ' ἔβλεπα Ἄχ, ποῖος νὰ μεταλάβαινε
 Μονάχα τὴν καρδιά σου... Ὑ τῆς θλίψης σου τὰ βάθη!
 Κ' ἔμελλε μέσ' 'ς τὴν ἐκκλησιά, Λυπούσουν ἄλλου τὴ χαρὰ,
 Μέσ' 'ς τὴν ἀγία φωτοχυσιά, Τὴν ἐδική μου συφορά,
 Νὰ ἰδῶ και τὴ ματιά σου. Ἡ τοῦ Χριστοῦ τὰ Πάθη;

Μέσ' 'ς τῆς περισσίμης καλλοναῖς Ὡ, κί' ἄν σου 'πόνεσε ὁ Χριστός
 Ἐλαμπες δίχως ταῖρι, Σπλαχνίσου και γιὰ μένα,
 Ξεμνή μου εἰκόνα μαγική, Ποῦ ἀνάστασι δὲν καρτερῶ,
 Ἠλωμή και μελαγχολική, Κ' ἔχω τὸν ἔρωτα σταυρὸ
 Ἐσαν λυπημένο ἀστέρι. Καὶ σταυρωτῆ μου ἐσένα!

I. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΣ

ΔΗΜΟΤΙΚΟ

Ἡ Λαμπρὴ λάμπει, λαμπροστολίσου,
 Χαιρέτησέ με μὲ τὸ φιλί σου,

ΔΙΣΤΙΧΑ ΔΑΜΠΡΙΑΤΙΚΑ

Ἐτέλεσε ἡ νῆστεια, 'σώθηκα! κοινώνισ' τὴ ματιά μου,
 Πειὰ νὰ νηστέψη δὲ βαστᾷ τὸ βλέμμα σου ἡ καρδιά μου.
 Μακρὰ κ' ἡ γρηὰ σαρακοστή, μ' ἀπὸ χαρὰ κ' ἐλπίδα
 Πειρὸ μεγαλοσαράκοστο μιὰ 'μέρα ποῦ δὲ σ' εἶδα.
 Φτάνει μας πειρὰ, 'νηστέψαμε! πάσχα κ' ἐμεῖς, χαρὰ μου,
 Γλυκόσκασ' τὰ χεῖλάχρα σου ἐπάνω 'ς τὰ δικά μου.
 Θὰ κάνω ταις μετάνοιαις μου ἀμέτρητες 'μπροστά σου,
 Μὰ νὰ πασχάσω ἄφες με, Λαμπρὴ μου τὰ φιλιὰ σου!
 Στόμα μὲ στόμ' ἄς σμιζουμε, φιλί μου και φιλί σου,
 Δροσιὰ και μέλι ἄς ποτισθῶ 'ς τὴ θρύσι τῆς ψυχῆς σου.
 Χριστός ανέστη! ἀνάστασι κ' ἐγὼ ἀπὸ σέν' ἄς λάβω,
 Νὰ χριστιανέψω, νὰ σωθῶ, νὰ πάω νὰ μεταλάβω.
 Τ' ὄχι σου κρῖμα σῆμερα, δροσιζει τὸ Σκαριώτη,
 Ἐλα νὰ κάνουμε Λαμπρὴ 'ς τὸ πείσμα τοῦ προδότη!
 Νῆστειαίς, μετάνοιαις, ἔξαγοραις, και ἡ κάλια σου δὲν παύει...!
 Τέτοια ψυχὴ 'ς τὴν κόλασι ἄς πάη νὰ μεταλάβη.
 Ἄν ἔλθες 'ς τὸν πνευματικὸ πῶς λαχταρῶ γιὰ σένα,
 Πρὶν σχωρεθῆς θὰ σ' ἔστειλε νὰ φιληθῆς μ' ἐμένα.
 Χριστός ανέστη, γέλα μου!...ἔλα γελοῦν 'μπροστά σου,
 Κάμε, Λαμπρὴ μου, και γιὰ μέ ν' ἀναστηθῆ ἡ καρδιά σου.
 Ποῦ κλαῖς 'ς τὰ Πάθη τοῦ Χριστοῦ, φέμμα θαρρῶ τὸ κάνεις,
 Καίω 'ς τὸ σταυρὸ κί' ἐγὼ γιὰ σὲ μὰ ἐσύ καρρῶ μού βάνεις.
 Ὅϊμὲ, κί' ἄν εἶσαι χριστιανὴ τὸ «ὸ σὺ μισεῖς...» θυμήσου,
 Εἶρήνη ἡ μ' ἔν, ἄς πάψη πειρὰ τὸ ζεῖδι κ' ἡ χολή σου.
 Ἐλα μου αἰτία και γιὰ τρικὸ τ' ἀγιάτρευτοῦ μου πόνου,
 Φιλιῶνται σῆμερα κ' οἱ ὀχτροὶ...ἄς ποῦμε και τοῦ χρόνου
 Καὶ Τούρκ' ἄν εἶσαι, κί' ὅ,τι θές...και διάβολος δίχως γένι,
 Χριστὸς ἀνέστη ἄς κάμωμε κί' ἄς πῶμε κολασμένοι!
 Μ' ἄν νὰ μὲ σκᾶς και σῆμερα ὁ πειρασμός σε βάνει,
 Σχώρατη, Θεέ, θὰ πῶ κ' ἐγὼ, δὲν ξέρει τί μού κάνει!

ΕΓΟΙΜΟΡΡΟΠΟΣ.

ΟΥΓΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ

ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΙΑΚΩΒΟΥ ΟΡΤΙΣ

(Μετάφρασις Γ. Κ. Σφήκα· ἔρα προηγ. φύλ.)

Ἐν Φλωρεντία, 17 Σεπτεμβρίου.
 Μοὶ ἐνέβαλες τὸν ἀπελπισμὸν ἐν τῇ καρδίᾳ. Βλέπω πλέον ὅτι
 ἡ Θρησκεία προσπαθεῖ νὰ μὲ τιμωρήσῃ διότι τὴν ἠγάπησα. Δοιπὸν
 τὴν εἰκόνα τῆς τὴν εἶχε στείλει πρὸς τὴν μητέρα τῆς πρὶν ἢ ἐγὼ
 ἐζήτησα ταύτην; σὺ μὲ βεβαιοῖς περὶ τούτου, και τὸ πιστεύω,
 πλὴν πρόσεχε μὴ, προσπαθῶν νὰ μὲ θεραπεύσῃς, συνομνής μετ'
 ἄλλων διαφιλονεικῶν μαι τὸ μόνον βάλσαμον τῶν κατεσπαραγμέ-
 νων σπλάγγνων μου.

Εἰς τίνα ὀφείλω πλέον νὰ ἐμπιστευθῶ; Μὴ μὲ προδώσῃς, Λαυ-
 ρέντις· ποτὲ δὲν θὰ σὲ λησμονήσω, διότι ἡ μνήμη σου εἶναι ἀ-
 ναγκαία εἰς τὸν φίλον σου· εἰς εἰκονόηποτε δυστυχίαν σου παρόν-

τα θά μ' ἔβλεπες. Πέπρωταί μοι λοιπόν νά ἴδω τὰ πάντα ἐξ-
αφανιζόμενα ἐνώπιόν μου;—ὡς καί τὸ μόνον λείψανον τσοσούτων ἐλ-
πίδων; Πλὴν ἔστω! δὲν παραπονοῦμαι οὔτε κατὰ σοῦ, οὔτε κα-
τ' αὐτῆς—οὐδέ κατ' ἐμυτοῦ, οὐδέ κατὰ τῆς τύχης μου—ἐξευ-
τελιζομαι χύνων τόσα δάκρυα, καὶ στεροῦμαι τῆς παραμυθίας τοῦ
νά δυνθῶ νά εἰπῶ «Χωρὶς νά εἰπῶ παραπονο, τὰ
θάσσα να ὑποφέρω.»

Ὅλοι σεῖς θά μ' ἐγκαταλείψητε—ἄλλοι καὶ ὁ στεναγμός μου
πανταχοῦ θά σᾶς παρακολουθήσῃ· διότι ἄνευ ὑμῶν δὲν εἶμαι ἄνθρω-
πος· καὶ πανταχόθεν ἐν ἀπελπισίᾳ θά σᾶς κράζω.—Ἴδου αἱ ὀ-
λίγαι λέξεις τὰς ὁποίας μοὶ ἔγραψεν ἡ Θηρεσία: «Σεβόσθητε τὴν ζωὴν
»σας· σᾶς ἐξορκίζω εἰς τὰς δυστυχίας μας. Δὲν εἴμεθα δυστυχεῖς·
»μόνον ἡμεῖς οἱ δύο. Τὴν εἰκόνα μου θά λάβητε ἅμα δυνθῶ
»νά σᾶς ἀποστείλω αὐτήν. Ὁ πατήρ μου κλαίει μετ' ἐμοῦ, καὶ
»συγκατανεύει ν' ἀπαντήσω εἰς τὸ παρ' αὐτοῦ δοθέν μοι γραμμα-
»τίον σας· πλὴν νομίζω ὅτι διὰ τῶν δακρύων του σιγηλῶς μοὶ
»ἀπαγορεύει νά σᾶς γράψω εἰς τὸ ἐξῆς;—καὶ ἐγὼ κλαίουσα τὸ ὑ-
»πόσχομαι· καὶ σᾶς γράφω τελευταῖον ἴσως, κλαίουσα—διότι δὲν θά
»δυνθῶ πλέον νά ὁμολογήσω τὸν πρὸς ὑμᾶς ἔρωτά μου, ἢ ἐνώ-
»πιον μόνον τοῦ Θεοῦ.»

Εἶσαι λοιπόν ἰσχυροτέρα μου; Ναί· τὰς τελευταίας ταύτας γραμ-
μὰς θά ἐπαναλάβω ὡς ἂν ἦσαν αἱ τελευταῖαι θελήσεις σου—θά
σοὶ ὁμιλήσω ἅπαξ ἀκόμη, ὡς Θηρεσία, ἀλλὰ μόνον καθ' ἣν ἡμέραν
αἰσθανθῶ τὴν κρίσιν καὶ τὸ θάρρος τοῦ νά χωρισθῶ ἀληθῶς ἀπὸ σοῦ.

Ἐὰν δὲ ἀγαπῶν σε διὰ τοῦ ἀκρήτου, τοῦ ἀπείρου τούτου ἔρωτος
καὶ σιωπῶν, καὶ ἀπὸ τῶν ὀρθαλμῶν ἀπάντων κρυπτόμενος, ἠδυνάμην
νά σοὶ ἀποδώκω εἰρήνην, ἔὰν ὁ θάνατός μου ἠδύνατο νά ἐξιλεώσῃ ἐ-
νώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν διωκτῶν μου τὸ πάθος του, καὶ διὰ
παντὸς ν' ἀποκοιμίσῃ τοῦτο ἐν τῇ στήθει σου, ὡς μεθ' ὅλης τῆς θερ-
μῆς καὶ τῆς ἀληθείας τῆς ψυχῆς μου παρακαλῶ τὴν φύσιν καὶ τὸν
Θεὸν νά μὲ λάθωσι τέλος ἐκ τοῦ κόσμου τούτου. Ν' ἀντιστῶ εἰς τὴν
μοιραίαν ἅμα τε καὶ γλυκυτάτην ἐπιθυμίαν θανάτου, σοὶ τὸ ὑπό-
σχομαι, ἀλλὰ νά νικήσῃ ταύτην, ἅ! τοῦτο σὺ μόνη διὰ τῶν ἰκεσιῶν
σου θά δυνθῆς ἴσως νά μοὶ ἐπιτύχῃς παρὰ τοῦ Πλάστου μου—καὶ
αἰσθάνομαι ὅτι παντοιοτρόπως αὐτός με κράζει. Πλὴν σὺ, φεῦ! ζῆ-
θι ὅσον δύνασαι εὐτυχῆς—ὅσον δύνασαι ἀκόμη. Ἴσως ὁ θεὸς εἰς πα-
ραμυθίαν σου μεταβάλλῃ, ὡς ἀτυχῆς νεῖνις, τὰ δάκρυα ταῦτα μετά-
νοις τὰ ὁποῖα ἐνώπιον αὐτοῦ χύνω ἐπικαλούμενος τὴν ὑπὲρ σοῦ εὐ-
σπλαγγίαν του. Καὶ ὅμως σὺ τώρα πολὺ μετέχεις τῆς λυπηρᾶς θέ-
σεώς μου, καὶ δι' ἐμὲ ἐγένετο δυστυχῆς.—Καὶ πῶς ἀντήμειψα τὴν στω-
γὴν, τὴν ἐμπιστοσύνην, τὰς συμβουλὰς, τὰς θωπείας τοῦ πατρός σου;
σὺ δὲ, ὅποιον δι' ἐμὲ διατρέχεις καὶ διατρέχεις κίνδυνον; Πλὴν μή-
πως σήμερον δὲν ἀντημείθῃ δι' ἀνηκούστου εὐγνωμοσύνης ἀπάσας

τὰς εὐεργεσίας τοῦ πατρός σου; Δὲν προσφέρω εἰς αὐτὸν ὀλοκαύτω-
μα τὴν καρδίαν μου αἰμάσσουσαν; Εἰς οὐδένα ὀφείλω γενναϊότητα·
οὔτε δύναμαι, καὶ τοι, ὡς γνωρίζεις, αὐστηρότατος δικαστῆς ἐμαυ-
τοῦ, οὔτε δύναμαι νά ἐνοχοποιηθῶ ὅτι σὲ ἠγάπησα· οὐχ' ἦστον
γενόμενός σοι αἷτιος λύπης, σκληρότατον διέπραξα ἔγκλημα.

Οἱμοι! μετὰ τίνος καὶ πρὸς τί ὁμιλῶ;

Ἐὰν ἡ ἐπιστολή μου αὕτη σ' εὖρη ἀκόμη εἰς τοὺς λόφους μου,
Λαυρέντιέ μου, μὴ δεῖξῃς αὐτὴν τῇ Θηρεσίᾳ. Μὴ τῇ ὁμιλήσῃς
περὶ ἐμοῦ—ἐὰν σ' ἐρωτήσῃ, εἰπέ τῇ ὅτι ζῶ, ὅτι ζῶ ἀκόμη—
τέλος μὴ τῇ ὁμιλήσῃς περὶ ἐμοῦ. Πλὴν σοὶ τὸ ὁμολογῶ· αἱ ἀ-
σθένειά μοι μ' εὐχαριστοῦσι· ἐγὼ αὐτὶς ψηλαρῶ τὰς πληγὰς μου
ὅπου εἶναι μᾶλλον δεῖναι, καὶ προσπαθῶ νά τὰς ἐρεθίσω ἐτι μᾶλ-
λον καὶ αἰμασσούσας προσβλέπω αὐτάς—καὶ νομίζω ὅτι τὰ μερ-
τύριά μου φέρουσιν ἐξιλέωσιν τινὰ τῶν παραπτωμάτων μου καὶ βρα-
χεῖαν ἀνακούφισιν εἰς τὰς λύπας τῆς ἀθῶας ἐκείνης.

Ἐν Φλωρεντίᾳ, 25 Ἰουλίου.

Εἰς τὰς μακαρίας ταύτας χώρας ἀφυπνίσθησαν ἐκ τῆς βαρβαρότητος
αἱ ἱερὰ Μοῦσαι καὶ τὰ γράμματα. Ὅπου καὶ ἂν στραφῶ εὐρίσκω
τὰς οἰκίας ἐν αἷς ἐγεννήθησαν καὶ τὰ ἱερὰ χρώματα ὑπὸ τὰ ὁποῖα
ἀναπαύονται οἱ πρῶτοι ἐκεῖνοι μεγάλοι Τυρρηνοὶ· ἀνά πᾶν βῆμα φοβοῦ-
μαι μὴ πατήσω τὰ λείψανά των. Ἡ Τυρρηνία ὅλη εἶναι μίᾳ συνεχῆς πό-
λις καὶ εἰς κῆπος· ὁ λαὸς φύσει εὐγενής, ὁ οὐρανὸς αἰθέριος, ὁ δὲ ἀήρ
πλήρης ζωῆς καὶ υγείας. Πλὴν ὁ φίλος σου δὲν εὐρίσκει ἀνάπαυσιν· ἀ-
εῖποτε ἐλπίζω—αὔριον, εἰς τὴν πλησίον χώραν—καὶ ἡ αὔριον ἔρχεται,
καὶ ἰδοὺ με ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν, καὶ αἰεῖποτε μὲ θάρυνοι· ἐτι
μᾶλλον αὕτη ἡ ἐξορία καὶ μόνωσις. Οὔτε μοὶ ἐπιτρέπεται νά ἐ-
ξακολουθήσω τὸ ταξιδιόν μου· εἶχον ἀποφασίσει νά ὑπάγω εἰς Ρώ-
μην καὶ νά προσπέσω ἐπὶ τῶν λειψάνων τοῦ ἡμετέρου μεγαλείου. Μοὶ
ἀρνοῦνται ὅμως τὸ διαβατήριον, τὸ δὲ ὑπὸ τῆς μητρὸς μου γαλὲν εἶναι
διὰ τὰ Μεδιόλανα· κ' ἐδῶ, ὡς ἂν ἠρχόμεν νά συνομώσω, μὲ ὑπέβαλον εἰς
μυρίας ἐρωτήσεις· δὲν ἔχουσιν ἴσως ἄδικον, ἀλλὰ θ' ἀπαντήσω αὔρι-
ον ἀναχωρῶν. Οὔτω πάντες ἡμεῖς οἱ Ἴταλοὶ εἴμεθα ἐξόριστοι καὶ ξένοι
ἐν τῇ Ἰταλίᾳ· μόλις δὲ ἀπομακρυνθῶμεν τῆς χώρας τῆς γεννή-
σεώς μας, οὔτε εὐρεῖα, οὔτε φήμη, οὔτε χρησάτῃ ἦθη μᾶς ὑπε-
ρασπιζοῦσιν, ἀλλοίμονον δὲ ἐὰν τολμήσῃς νά δεῖξῃς καὶ ὀλίγον θάρ-
ρος! Μόλις ἐξωσθέντες τῶν θυρῶν μας δὲν εὐρίσκομεν τὸν περι-
θάλλοντα ἡμᾶς. Γυμνωθέντες ὑπὸ τῶν μὲν, περιπαιζόμενοι ὑπὸ τῶν
δὲ, παρὰ πάντων δὲ προδουθέντες, ἐγκαταλειφθέντες δὲ παρ' αὐτῶν
τούτων τῶν συμπολιτῶν μας, οἵτινες, ἀντὶ νά οἰκτείρωσι καὶ συν-
τρέχωσιν ἀλλήλους ἐν τῇ κοινῇ συμφορᾷ, θεωροῦσιν ὡς βαρβάρους
πάντας τοὺς Ἰταλοὺς τοὺς μὴ ὄντας ἐκ τῆς ἐπρχίας αὐτῶν, καὶ
μὴ βαρβαρημένους ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἀλύσεων,—εἰπέ μοι, Λαυρέντιε, ποῦ
θά εὐρωμεν ἄσυλον; Τὰ προύοντα μας ἐπλούτισαν τοὺς ἡμετέρους

δεσπότης, ἀλλ' αἱ γαῖαι ἡμῶν δὲν παρέχουσιν οὔτε καλύβας οὔτε ἄρτον εἰς τόσους Ἴταλούς· τοὺς ὁποίους ἡ ἐπανάστασις ἐσφενδόνισε μακρὰν τοῦ οὐρανοῦ τῆς χώρας αὐτῶν, καὶ οὔτινες ἐκλείποντες ὑπὸ τῆς πείνης καὶ ἀπακκαμόντες παρὰ τὸ οὗς αὐτῶν ἔχουσι ἀείποτε τὸν μόνον, τὸν ἔξοχον σύμβουλον τοῦ παρ' ἀπάσης τῆς φύσεως ἐδελυσσομένου ἀνθρώπου, τὸ ἔγκλημα! Ποῖον ἄλλο λοιπὸν, ποῖον ἄλλο ἄσυλον μένει δι' ἡμᾶς, ἢ ἡ ἐρημία καὶ ὁ τάφος; — καὶ ἡ ἐξαχρείωσις! καὶ ὁ μᾶλλον ἐξαχρειούμενος, ἴσως ζῆ-περισσότερον, πλὴν ἐπονείδιστος εἰς ἑαυτὸν, καὶ περιφρονούμενος καὶ καταγέλαστος ὑπ' αὐτῶν ἐκείνων τῶν τυράννων εἰς οὓς πωλεῖται, καὶ οὔτινες ἡμέραν τινα θὰ τὸν μεταπωλήσωσι.

Διήλθον ἅπασαν τὴν Τυρρηνίαν. Ὅλα τὰ ὄρη καὶ ὄλαι αἱ πεδιάδες εἰναι διάσῃμοι ὡς ἐκ τῶν ἀδελφικῶν μαχῶν τεσσάρων παρελθόντων αἰῶνων! Ἐν τούτοις τὰ πτώματα ἀπέριων Ἰταλῶν φονευθέντων ἀπετέλεσαν τὰ θεμέλια τῶν θρόνων τῶν αὐτοκρατόρων καὶ τῶν παπῶν. Ἀνέβην τὸ Μοντεαπέρτο ὅπου αἵμα μένουσιν ἐτι ἴχνη τῆς ἥττης τῶν Γουέλφων*—Μόλις ὑπέφωσκεν ἡ ἡώς, καὶ ἐν τῇ μελαγχολικῇ ἐκείνῃ σιγῇ, καὶ ἐν τῇ ψυχρᾷ ἐκείνῃ σκοτίᾳ, μὲ τὴν ψυχὴν κατεχομένην ὑπ' ὄλων τῶν παλαιῶν καὶ ἀγρίων ἀτυχῶν, αἵτινες σπαράττουσι τὴν πατρίδα μας—ὦ Λαυρέντιέ μου! ἡσθάνθη ἐμαυτὸν φρικιῶντα, καὶ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς μου ἀνορθουμένας· ἐκραύγαζον ἀπὸ τοῦ ὕψους μὲ φωνὴν ἀπειλητικὴν καὶ περιφρονον. Καὶ μοι ἐφαίνετο ὅτι ἀπὸ τῶν μᾶλλον ἀποκρήμων ὀδῶν τοῦ ὄρους ἀνῆρχοντο καὶ κατήρχοντο αἱ σικαὶ ὄλων ἐκείνων τῶν φονευθέντων Τυρρηνῶν, μὲ ξίρη καὶ ἐνδύματα αἰμόφυρτα, ἀγρίως ὑποβλεπόμεναι, καὶ θορυβωδῶς φρίττουσαι, συμπλεκόμεναι δὲ κατεσπάραττον τὰς παλαιὰς πληγὰς τῶν.—ὦ! διὰ ποῖον τὸ αἷμα ἐκεῖνο; Κόπτει ὁ υἱὸς τὴν κεφαλὴν τοῦ πατρός· καὶ ἀπὸ τῆς κόμης τινάσσει αὐτὴν—καὶ διὰ ποῖον τὸσαυτὴ μαιιοφονία; Οἱ βασιλεῖς, διὰ τοὺς ὁποίους σφάττεσθε, ἐν τῷ θρασμῷ τῆς πάλης θλίβουσι τὰς δεξιάς ἀλλήλων, καὶ ἐν εἰρήνῃ διαμερίζονται τὰ ἱμάτια καὶ τὰς γαῖας ἡμῶν.—Ὀρῶμενος, ὀρμητικῶς ἐφυγον στρέφων ὀπίσω μου τὸ βλέμμα. Αἱ δὲ φρικώδεις ἐκείναι φαντασίαι ἀείποτε μὲ παρηκολούθουν—ἀκόμη δὲ ὅταν τὴν νύκτα εὐρίσκωμαι μόνος, αἰσθάνομαι περὶ ἐμὲ τὰ φάσματα ἐκεῖνα, καὶ μετ' αὐτῶν φάσμα τι φοβερώτερον ὄλων, καὶ τὸ ὁποῖον μόνος ἐγὼ γινώσκω.—Καὶ διατὶ λοιπὸν ὀφείλω, πατρίε μου, πάντοτε νὰ σοῦ κατηγορῶ καὶ νὰ σὲ οἰκτείρω, χωρὶς ἐλπίδα τοῦ νὰ δυνηθῶ ποτὲ νὰ ἐπενέγκω διόρθωσιν ἢ νὰ σὲ βοηθῶσω;

(ἀκολουθεῖ)

* Τῆς μάχης ταύτης μνησὶαν ποιεῖται ὁ Δάντης ἐν τῷ Χ. ᾠσματι τῆς Κολάσεως. Ὅρα πρὸς τούτοις τὰ χρονικὰ I. Βιλλάνη, βιβλ. Δ'. 83.